

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

Róm. 8:31

A TISZÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE

Felelős szerkesztő és kiadó:

D. Dr. RÉVÉSZ IMRE

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: DEBRECEN, KÁLVIN-TÉR 17. SZÁM. (PÜSPÖKI HIVATAL)

Megjelenik havonként kétszer, 1-én és 15-én
Előfizetési ára évi 20 forint

Készülő vallásitanítási vezérkönyveink

Az általános iskola ez év őszén megjelent s már a most folyó tanévre kötelezővé tett református vallásitanítási Tanterve a katekhézis anyagának szakszerű átadása végett — csak a katekhéták számára — olyan vallásitanítási vezérkönyvek kiadását veszi tervbe, amelyek a tantervi anyagot tanítási egységeként részletesen és szakszerű feldolgozásban adják, sőt módszertani útbaigazításokat és irodalmi utalásokat is tartalmaznak.

Ebben a célkitűzésben a Tanterv készítőit nem csupán az az elgondolás vezette, hogy a katekhéták részéről egy évtizedek óta hangoztatott óhajnak eleget tegyenek, hanem főleg az a megfontolás, hogy az államosítás következtében előállott új helyzetben a vallásitanítás hatékonysága és zavartalan fovyábbvitele csak ilyen segédkönyvek kézbeadása által remélhető. Azok a katekhéták ugyanis, akik theológiát nem végeztek, vagy ha végeztek is, de nem aktív katekhéták, hanem gyülekezeti lelkipásztorok s így kellő valláspedagógiai felkészültséggel és gyakorlati nem rendelkeznek, a megváltozott viszonyok között megfelelő segédkönyvek nélkül nem tudnak helyt állani. Márpedig az iskolaviszonyok megváltozása természetesen hozza magával, hogy katekhétáink túlnyomó része rövidesen ebbe a kategóriába lesz sorolható. A ref. iskolák államosítása következtében állami alkalmazottakká vált volt egyházi tanítók jó részét „laikus” katekhéták fogják pótolni s gyülekezeti lelkipásztorok, akik most már nem felügyelői, hanem felelős irányítói és végezői is lesznek ennek a szent szolgálatnak.

A Konvent és Zsinat elnökségi tanácsa felismerve a vallásitanítási vezérkönyvek megírásának s kiadásának elodázhatatlan szükségét, az előkészítő munkálatok elvégzése végett egy szakemberekből álló, szűk körű katekhétikai értekezletet hívott össze az elmúlt hónap végén. Ezen a szakértekezleten beható tanulmányozás tárgyává tétellett a Tanterv-be felvett vallásitanítási és énektanítási anyag; külön előadók ismertették az egyes anyagsoportok, öszövetségi és újszövetségi kijelentéstörténet, egyháztörténet, az egyház jelen élete, hitvallási anyag, énektanítási anyagvezérkönyvi feldolgozásának irányelveit, valamint a gyakorlati megvalósítás módozatait. Az elhangzott előadásokat követő megbeszélés során megállapította az értekezlet azokat az alapvető szempontokat, amelyeket a Tanterv-be felvett tanítási egységek vezérkönyvi feldolgozásánál a vezérkönyvíróknak követniük kell. Erre azért volt szükség, hogy azok a katekhéták, akik a vezérkönyvek megírására majd megbízást kapnak, e szempontok birtokában és figyelembevételével végezzék munkájukat s így az egyes osztályok anyagán belül a különböző ter-

mészetű anyagsoportok feldolgozása egységes szellemben történjék.

Konkrét tervezetet fogadott el az értekezlet — a konventi szakelőadó előterjesztése nyomán — a vezérkönyvek gyakorlati megvalósításának módozatairól is. Eszerint a 8 osztályos általános iskolai anyag vezérkönyvi feldolgozását osztályonként egy-egy, tehát összesen nyolc katekhéta, ú. n. osztálygazda végzi el a fentebb megállapított irányelvek szem előtt tartásával. Egy-egy osztály anyagát az osztálygazda vagy egyedül dolgozza fel, vagy kisebb munkaközösséggel. A munkaközösség tagjait az osztálygazda válogatja össze, s a munkatársak által szolgáltatott anyagot legjobb belátása szerint teljes szabadsággal használhatja fel a vezérkönyv megírásánál; változtatás nélkül felveheti, változtathat rajta, átdolgozhatja vagy akár teljesen mellőzheti is. Az osztálygazda olyan aktív katekhéta lehet csak, aki a katekhézis elméletében is jártas, s annak a korosztálynak a lelkivilágát, amelynek számára vezérkönyvet ír, különösen jól ismeri.

A vallásitanítási vezérkönyveket tehát az elvi alapvetést adó 6 szakember s az összekötő szerepét végző és az egész vállalkozást irányító konventi szakelőadó közreműködésével nyolc katekhéta írja meg; nem pályázat, hanem megbízás útján. A Tanterv-be felvett tanítási egységek annyi kisebb egységre bontva nyernek külön feldolgozást tanmenet szerinti beosztásban, amennyit egy tanítási esztendő megbír. Minden ilyen — egy-egy tanítási órán megtanítandó — egység 2 usque 4 nyomtatott oldalon nyer feldolgozást. Ha 210 ilyen feldolgozandó egységet veszünk, mint minimális anyagot, akkor 6—700 oldal terjedelmű vezérkönyvre számíthatunk. E tekintélyes terjedelem könynyebb kezelhetőség kedvéért két kötetben kerül kiadásra, mint az I—IV. és az V—VIII. osztályok vallásitanítási anyagának vezérkönyvei.

A vezérkönyv számára feldolgozott tanítási egységeket egy, a Konvent által kiküldendő bizottság bírálja meg s terjeszti az illetékes fórumok elé elfogadás végett.

A novemberi szakértekezlet az énektanítási vezérkönyv megírásának előkészítő munkálatait is elindította. Az énektanítási vezérkönyvet a vallásitanítási vezérkönyv megírásánál követendő irányelvek szerint két szakember készíti el megbízás alapján.

A harmadik vallásitanítási vezérkönyv, az ú. n. vallásitanítási olvasókönyv, amely a vallásitanítási anyagot az egyháztörténelemből, a hazai és külföldi szépirodalomból, a misszió történetéből s általában az építőirodalomból vett válogatott szemelvényekkel volna

1949. 2. évi 726. sz.

hivatva szolgálni, mint prózai és lírai szemléltető anyag, már pályázat alatt van.

A Tanterv vallásitanítási anyagához csatolt, mint a nyolcadik osztály anyagához kiegészítésként adott, ú. n. *konfirmációi vezérkönyv-tervezet*, amely szintén vallásitanítási vezérkönyvnek tekinthető, feldolgozás alatt van; megírására katekhéta lelkipásztorok kaptak megbízást.

Amennyiben a vallásitanítási vezérkönyvek ügyében a fentebb ismertetett javaslat az illetékes egyházi főhatóságnál elfogadásra talál, a két első vezérkönyv megírása is megkezdődik s — Deo volente — 1949 őszére a Biblia és az új énekeskönyv mellett ott lesznek az oly régen várt vallásitanítási vezérkönyvek — mind a négy — katekhétáink kezében.

D. Dr. Farkas Ignác.

Fundamentum-munkások

A lelkészek azok. Akik az emberi élet láthatatlan alapjait rakják le, mint ahogyan az épületek fundamentumait sem szoktuk látni. Ha az Istentől teremtett, de tőle eltér halhatatlan lelkeket *visszatérítjük* (mert az írásmagyarázók szerint ezt jelenti a „suf” ige, nem pedig *meg-térítést*) Istenhez, ezzel az embernek a földön a legnagyobb szolgálatot tettük. — De a társadalomnak is. Mert sok a tanult és okos ember, azonban a lelki erények: a hűség, becsületesség, szeretet, meg a többi összehasonlíthatatlanabbul nehezebben szereshetők meg, pedig ezekre épül fel a társadalom, s így épül föl, *amennyi* ezekből van. Az anyag meg könnyen szereshető és könnyen pusztul.

A lelkész népies neve: pap. Talán nem is kopik ki a használatból. Pap, apa, abba, abbé, pop, pópa, papa, pápa azonos szógyökérből eredve mind atyát jelentenek. Csakugyan legyen a lelkész lelki atya. Aki nemcsak lelki táplálékot tud adni a híveknek, de még valami titokzatos módon a Szentlélek által valamenyiben hozzájárulhat a lelkek újjászületéséhez, mint ahogyan Pál apostol mondja, hogy „szülte” Onésimust. (Fil. 10.) Mindenesetre táplálni kell a lelki csecsemőket (I. Pét. 2: 2), ha nem is ő volt jelen az „újjászületésnél”, vagy éppen senki. Az érettkorúakat is állandóan táplálni kell. Ha jól tápláljuk a lelki embert, ez annak állandó növekedését, erősödését, munkaképességét jelenti.

Ne gondolja a lelkész, hogy jótékonyági, közéleti tevékenységével sokra megy. A jótékonyágnál, segélyezéséknél csak mintát, példát kell adni a társadalomnak, hogyan gyakorolja az irgalmasságot. Tulajdonképpen mi sürgős és kivételes esetekre szorítkozhatunk. Hiszen ott is „önköltségen” dolgozunk: amit összegyűjtünk, azt adhatjuk tovább, ami az egyház gazdasági szervezetének bevétele, abból fedezi a „személyi és dologi” kiadásokat és nincs tovább. Ellenben a felbecsülhetetlen kincsek termelése lelki területen történik. Közélet, politika? Ha valaki rendkívüli képességekkel és körülmények között (szerintem akkor is engedélyvel) politizál, ezzel csak erősíti azt

a szabályt, hogy a lelkész ne politizáljon. A mennyei Jeruzsálemnek, „polisz”-nak a politikája az ő része, „jobb része”. Minek legyen a lelkész bármiféle vonatkozásban is közgazdasági tényező vagy „szakember”? Nem érhet rá, nem érhet hozzá. Remélem, nem vonzza az a kis „mellékereset”?

Heuréka! Megvan! Ha pedig annyira a szívéen fekszik a közgazdasági élet fölvirágzása és a népjólét, ezt csakugyan elősegítheti — de más módon. Térítse meg Krisztushoz a bankigazgatót, az ilyen és olyan üzemvezetőt, kis- és nagykereskedőt, képviselőt (!), exportőrt, a cipészt, kerékgyártót, ember- és állatorvost, állomásfőnököt, mezőgazdasági és kertészeti felügyelőt, egyszerűval akit tud, és ezek aztán olyan nagyszerűen funkcionálnak a maguk helyén, hogy öröm lesz nézni. Hát még a sok haszon! Ma, mikor a részletes szak tudás olyan fontos, hogy tudnánk mi ezekkel versenyre kelni? Maradjunk mi csak *egy* ügyü theológusok, Isten emberei és munkatársai, akik az örökkévalóság számára rakjuk a lelki fundamentumokat.

De hát saját gazdálkodást csak folytatni lehet. Azért hagyták, adták a papi földet! Lehet, hívó testvérekkel. Földműveléssel, kertészkedéssel foglalkozókkal találjatok ki lelkész-társam korszerű művelési, termelési módokat s hűséges, szorgalmas embereid többszörösét produkálják az eddigi termésnek. Te csak az aratásra, gyümölcszedésre, szüretre menj ki. — Még se jól mondom! Sokszor kimehetsz szőlődbe, a „figefa” alá. Hogyne! Ott testben, lélekben felüdülhetsz. Aztán megírod a vasárnapi prédikációt, esetleg egy jó cikket a lapunkba is... Könyvet is írhat. A nagy csendben elmélyed-

ve olvashatod az Igét, imádkozol... sokakért, a gyülekezetért, az ellenzékért, ellenségeidért is... Az irattáskádba belelér még egy pár szép gyümölcs a gyermekeidnek és indulsz haza. Várnak otthon. A családod „a legnehezebb missziói terület” (amelyen annyi lelkész kudarcot vallott), vár a kurátor, a bibliaóra, vár való házaspár, el kell menni egy részegestől a családját védni, ... a felébredt lelkekkel beszélgetni, ... a konfirmándusok stb. Van neked idő gazdálkodni? Nincs! — Ne félj, a „hívők” eltartanak, mindent „megszavaznak”. Csak a lelkek hű sáfára légy! Te adsz sokat, nem ők! Az ébredő, meg felébredt gyülekezeteknek különben olyan lelki igényei lesznek, hogy a lelkipásztort ezután még annyira sem engedik gazdálkodni, mint eddig.

Hadd vessek fel végül két diszkrét kérdést. Az egyik az, hogy szeretjük-e a kényelmet, mert egyidőben a lelkészség „kényelmes pályának” volt titulálva. A másik az, hogyan szeretünk szórakozni, mondjuk munka után, vagy más pihenő időnkben? Ha a világi szórakozásoknak még mindig vonzó ereje van reánk, amelyek régebben lelkészek között is igen megszokottak voltak, akkor az „arany, ezüst és drágakő” közé a fundamentumba „szénát, fát és pozdorját” is beraknak, ami megég és az egész épület meginog. A gyülekezet feltétlenül megérzi, hogy az ő lelkészenek vannak külön társaságban *fenntartott* örömei, különféle szórakozásai, amit már nem Jézustól vett. Valaki mondta: „Bennem egy Epikur veszett el.” Hát vesszen el bennünk ez az ő ember, az Epikur, a világvélvező. „Aki elveszti az ő életét én érettem”... Veszítsd el hát lent a mélyben, a fundamentumok rakásában az életedet, mert más fundamentum úgy sem vethető!...

Dr. Danesházy Sándor.

A vasárnapiiskolai munka és azok munkásai

1948. évnek a nyarán igen sok olyan református egyházközösségben fordultam meg, ahol a pásztorok — de a nem pásztorok is — eddig **általam** soha nem tapasztalt érdeklődést mutattak a vasárnapiiskolai munka jelenlegi helyzete, a kérdés

elvi és különösen gyakorlati problémái iránt.

Nem kellett valami nagy bölcsesség ahhoz, hogy megállapíthassam: az iskolák államosításával előállott helyzet hozta felszínre ezt a különös érdeklődést. Az egyház élettevékeny-

ségéhez ugyanis hozzátartozik a tanítói munka. Amíg ezt a munkát az egyházi iskolákban többé-kevésbé sikeresen végezték, addig igen sokan nyugodtan hajtották fejüket nyugalomra ezzel a gondolattal: mindennek ékesen és jó renddel folynak körülöttünk. Most azután, amikor ébredezni kezdenek, észreveszik az öncsalást és nagyhirtelen mindeneket egy hatalmas lendülettel jóvá akarnak tenni abból, amit nem is egészen rövid ideig tartó szunnyadásukkal elmulasztottak.

Mivel azonban a nagy lendületekkel nagyon sokszor a még épen maradt tárgyakat is le szokták az emberek verni s a még egyébként ép dolgokat is össze szokták törni, mindenekelőtt azzal az alázatos kéréssel fordultam a tölem tanácsokat kérők felé, hogy egy kicsit lassabban bár, de nagyon megfontoltan fogjanak hozzá, vagy folytassák a vasárnapi iskolai munkát.

A vasárnapi iskola ugyanis nem kísérleti telep, a tanítványok nem kísérleti nyulak, akiket képekkel, kis könyvecskékkel, előadásokkal és kirándulásokkal szokás és lehet a kísérleti telepre csalogatni. A vasárnapi iskolai munka nem lehet és sehol ne is legyen olyan kísérlet, ahol a kísérlet vagy sikerül, vagy nem, de a kísérleti tárgy — a drága magyar református gyermek — lelkében összevagdaltva pusztul el a kísérletező kezei között.

A vasárnapi iskolai munka végzéséhez komoly előkészület, lelki felkészültség, tárgyi tudás, de mindennekfelett és mindenekelőtt a „tékozló fiú” lelkülete kell, akit ne hagyjon addig nyugodni a hazahúzó vágy, amíg tetté nem válik benne az *igazi és egyetlen megtérés* forró vallomása: „vétkeztem az ég ellen és te ellened; és nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak hívattassam”. (Luk. 15: 21.) A sikeres vasárnapi iskolai munka legelső feltétele ez a bűntudatban és bűnbánatban fürdő *egyetlen lehető megtérés*, amely nem másokban, hanem magában keresi a Szentlélek Úristen megtérítő kegyelmének bizonyosságát, amely akkor jelentkezik, amikor tudatosá lesz bennem a többé nyugtot nem hagyó gondolat: „elmegyek az én Atyámhoz”.

Szerte csavargó, csalódottan (vagy még mindig nem csalódottan?) kóborló gyermekei a magyar református egyháznak, menjünk haza akkor is, ha földi barátaink társaságában még „füstöl a kémény” és azt hazudják: itt jobb, függetlenebb, mint odahaza, ahol csupa zsarnokoskodás volt minden atyai cselekedet, menjünk haza akkor is, ha már a húsfazekak mellől elzavartak és az örök szerelem törvénye a megtérés küszöbét jelentő

moslékosdésáig sodort. S hazaérkezvén, az Atya csókjától, ölelésétől átmelegedett léttel kezdjük hozzá a megtért és bizonyágtevő életet soha nem kiabáló, hanem alázatosan élő munkásokkal a vasárnapi iskolai munkához.

Dr. Tomay Dezső.

Kép a gyülekezeti misszióból

(Az új jelentőívek adatai alapján)

Még az elmúlt évben a karcagi országos missziói konferencia úgy látta jónak, hogy az eddigi rend helyett az egész gyülekezeti életéről egy íven tegyenek jelentést a presbitériumok. Ebben a jelentésben most már benne foglaltatik a missziói élet kérdéskomplexuma is, ami azért is nagyon jó, mert a gyülekezet egész életéről nyújt képet.

Félreértések is akadtak a jelentőívek rendszerével kapcsolatban. Különösen missziói szempontból fontos, hogy vízióink, amelyek a tiszántúli egyházkerületben eddig is most már mind több helyen, elkezdve püspökünk kiszállásaitól, missziói alkalmak is, ebben az irányban fejlődjenek tovább.

A jelentésekből kiderül, hogy a tiszántúli egyházkerület több mint egymillió lélekre kell, hogy gondoljon. Majdnem nyolcezer presbiter szolgál a gyülekezetekben. Különösen szaporodott a missziói pontok (Szeged környékén 26), tanyák, szórványok száma, ami azt jelenti, hogy ezek eddig is megvoltak, csak mi nem kutattuk fel azokat, nem sokat tudunk róluk. Majdnem 40.000 lélek él tanyákon és szórványokban. A csaknem 11.000.000 forintos összköltségvetési tételből 200.000 forint körüli összeget költünk el a gyülekezeti misszió céljaira, amiből az derül ki, hogy még mindig nagyon sok gyülekezetben nem gondolnak költségvetéseik összeállításakor arra, hogy a misszióra is áldozzanak. Pedig hány ifjúnak, leánynak, férfinak, akik vágyakoznak Isten dicsőségére szolgálni, jó lenne, ha a gyülekezet egy-egy áldott konferenciára való elmenésükben megsegíthetné őket. — Az egyházmegyéék figyeljenek fel erre a tényre, amely a jelentésekből kiderül és hassanak oda, hogy a gyülekezeti költségvetések összeállításakor a misszióra is gondoljanak.

A gyülekezeti misszió, a missziói munkaközösség megalakulása óta több helyen és több irányban megmozdította a lelkeket. Különösen a lelkipásztori és presbitéri konferenciák, meg az evangélikációk mutatnak istenáldotta eredményeket. Nagyon elmaradt a gyermekmisszió és a férfi munka. Még mindig vannak gyülekezetek, ahol gyermek-istentiszteleteket nem tartanak. A férfiak közötti missziói munka csak néhány gyülekezetben kezd kialakulni. A Biblia Iskolák sok reményt nyújtanak az ébredés ügyének.

Röviden összegezve a tapasztalatokat a jelentésekkel kapcsolatban, úgy látszik, még sokáig kell az alázatosságban odajutnunk, hogy a kérdőívek kérdéseire adott feleletek megfeleljenek a valóságnak. Evangélikáció majdnem minden gyülekezetben volt. Hát valóban van nekünk annyi evangélikátorunk, hogy minden gyülekezetbe jutott?! Inkább az a félelmem, hogy esetleg megszokásból arra is rámondjuk, hogy evangélikáció, ami nem az. Református gyülekezeti szervezett szeretetszolgálat alig van. Nagyon ráhagytuk a terheket a Szeretet-

szövetségre. Zsidó- és pogánymisszió egy-két alkalommal való perselyezésen túl elig mozgatja meg gyülekezeteinket. Nincs misszionáriusunk a pogányok közt!

Rövid ez a kis kép, amit most, mint legélesebb körvonalút előhozhattam, de hálát adunk Urunknak, hogy Egyháza magyar református gyülekezeteiben is árasztja Szent Lelkének áldásait és hisszük, hogy a szabad missziói munkaközösségben és a hivatalosokban is Szent Lélekkel égő tűz közösen tudja odaadni magát boldogan, hálából a nagy kegyelem látásán a gyülekezeti missziói szolgálatnak.

Tamás Ferenc.

HALOTTAINK

Halász András debreceni vallásoktató-lelkész 67 éves korában, december 19-én tragikus hirtelenséggel, munkahelyén meghalt. Temetése december 21-én volt. Legyen áldott emlékezet!

H Í R E K

Újévi számunkat az amsterdami egyetemes keresztyén gyűlés (a múlt nyár végén tartott ú. n. „világzsínat”) ama kiáltványának közlésével óhajtottuk kezdeni, amelyet a világ minden keresztyén emberéhez és vallásfelekezetéhez intézett. E közlés csak azért nem lehetséges mai számunkban, mert a megfelelő hű és pontos fordítás elkészítésének váratlan technikai akadályai merültek fel. Ezért a kiáltvány közlését egy későbbi számra hagyva, most a Filippi levél 4. része 4-7. verseivel kívánunk gyülekezeteinknek és minden kedves olvasónknak Istentől áldott új esztendő.

A püspök bárándi látogatása. Karácsony másodnapján a püspök Tamás Ferenc egyházkerületi missziói lelkész és Dienes József püspöki tanácsos kíséretében meglátogatta a bárándi gyülekezetet és végezte a délelőtti istentiszteletet. A jól fűtött templomot zsúfolásig megtöltötték a hívek. Öregek, ifjak, mintegy kilencszázan, a híveknek körülbelül egyharmada vett részt az istentiszteleten. Jóleső érzés volt látni, hogy különösen az ifjúság nagyon szép számmal volt jelen s boldogan lehetett megállapítani, hogy ez „nem halódó” gyülekezet. Az ifjúság a jövődö megnyugtató reménysége. Istentisztelet után az egyházközség tanácstermében a református egyházi gondnok, a r. kath. lelkész, a tantestület, a nőszövetség, az ifjúság és a község képviselői üdvözölték püspök urat. Utánuk pedig az istentisztelet-ről távozó és behívott, 91. évében járó Szőnyi Mihály, a község legöregebb embere köszöntötte igen talpraesetten és meghatóan Timótheus II. levele alapján, kívülről pontosan tudott bibliai idézettel püspök urat. Báránddal kapcsolatban megemlítjük, hogy püspök urunk dédapja: Vecsei József 115 évvel ezelőtt bárándi lelkipásztor volt, a nemrégiben nyugalomba vonult Futó András püspöki titkár, v. egyházkerületi tanácsbírónak és Dienes József püspöki tanácsosnak pedig Báránd a szülőfaluja. Hőgyes Endrét, a tudós professzort — aki anyai ágon szintén innen származik — ugyancsak a maga fiának vallja Báránd. De atyafiságos szálak fűzték Báránndhoz Széll György lelkipásztor útján Arany Jánost is. Boldogan állapította meg püspök úr, hogy Bárándon a lelkipásztor és gyülekezet jó békességben és egyetértésben szolgálják az Urat s hogy itt minden dolgok ékesen és szép rendben folynak.

A püspök 1948 dec 14—16-án Füzesgyarmaton tartott háromnapos konferenciát. Erre a konferenciára négy szomszédos egyházmegye gyülekezeteiből jöttek el a lelkipásztorok és a befejező napon a presbiterek és gyülekezeti missziói munkások. Két napon keresztül a lelkipásztorok a püspök vezetésével és Barth Károly egy magyarországi (de Debrecenben el nem hangzott) előadása vezérfonalán Isten igéjéből keresték a feleletet a református keresztyén gyülekezet égető kérdéseire és elcsendesedve buzgón könyörögtek, hogy a világban a gyülekezet minden kérdést szeretettel nézhesen. Délutánonként a lelkipásztorok egyéni pásztori és gyülekezeti kérdéseikkel és gondjaikkal jöttek elő, melyeket testvéri szeretettel beszéltek meg. Minden este a füzesgyarmati gyülekezet számára a templomban volt istentisztelet, amikor az Igét D. Dr. Révész Imre püspök és Tamás Ferenc egyházkerületi missziói lelkész hirdették, majd istentisztelet után a lelkipásztori konferencia résztvevői háziistentiszteletre mentek esténként 20—22 házhoz s ezeken a háziistentiszteleteken Füzesgyarmat majd minden lakója résztvett. A harmadik napon a környékbeli presbiterek és gyülekezeti missziói munkások gyűltek össze nagy számmal. A megnyitó istentiszteleten Gönczy Béla békési esperes hirdette az Igét, majd rövid bevezető előadás után a résztvevők szóltak hozzá a felvetett kérdésekhez. A kiterjedt megbeszélést a püspök foglalta össze. A gyülekezet missziói csoportjaiban Kósa Ferenc békési egyházmegyei missziói előadó, Juhász Sándor vésztői lelkipásztor és Tisza Imre diakónustestvér szolgáltak. A füzesgyarmati gyülekezet, lelkipásztorának, Kiss Jánosnak és a presbitériumnak buzgó irányításával szíves keresztyéni szeretettel fogadta és látta el a konferencia tagjait.

A debreceni egyházmegye lelkipásztorai és gyülekezeti munkásai részére az egyházmegye két helyén: Derecskén és Berettyóújfaluban tanfolyam, illetve missziói összejövetel volt. A 3—3 napos tanfolyam programja minden reggel áhitattal kezdődött. A vasárnapi iskolai vezetéstől, továbbá a vallásoktatás reformjáról folyamatos előadást tartott Dr. Tomay Dezső. Az ifjúsági, női, férfi és gyülekezeti missziói munkákról Ury Ferenc szólt. Mindennap imaközösség és minden este evangélikációs istentisztelet. Úgy Derecskén, mint Berettyóújfaluban jelen volt és szolgált Dr. Szász Imre az egyházmegye esperese. Az áhitatoknál Dr. Szász Imre, Ury Ferenc, Dr. Tomay Dezső és Orosz Lajos tartottak. Derecskén kedves volt a környező gyülekezetekből a gyülekezeti munkások összeseregése. Berettyóújfaluban viszont nagyon sokat ígérő a helybeli gimn. fiú- és leánynevelőkének 35—40 főből álló vasárnapi iskolai munkát végző csoportja, akikkel Nemes Ferenc hitoktató foglalkozik. Hisszük, hogy ez összejövetelek is Isten dicsőségét szolgálták, s a jelen voltak részére áldást jelentettek.

Hirdetés. Megjelent az „Osloji Riport”, beszámoló a keresztyén ifjúság II. világkonferenciájáról. Az ifjúsági ökuménikus nagygyűlés magyar delegátusainak színes beszámolója 110 oldalon képekkel, ára 6—8 forint. Kapható az összes egyházi könyvkereskedésekben és az ökuménikus Ifjúsági Bizottságnál, Budapest, VIII., Vas-u. 2. c.

Oklevélérvenytelenítés. Az Egyetemes Konvent elnöksége Farkas József budapesti lelkipásztor Budapest, 1938 szeptember 14-én 5—1938. sz. alatt kiállított s a háború pusztításai következtében megsemmisült II. lelkészképesítő bizonyítványát, valamint Kerényi Béla pápai

theol. akad. hallgató elveszett lelkönyvét érvénytelennek nyilvánította s a másodlat kiállítására az engedélyt megadta.

Helyreigazítás. Lapunk december 1-én megjelent „Vallásfenntartási feladataink” c. cikkéből „hitének” szó kimaradásával értelmi zavar keletkezett. Az utolsó bekezdés második mondatát ezek szerint: ...mert az ifjúság hitének megtartása...

Elek Benjaminszék bufalói lakos (M. S. K.) szülőfaluja lelkészének, Szarka László nyírbogáti lelkésznek szép palástot küldött, amelyet az adományozó öccse Páló Ferenc dec. hó 19-én a templomban adott át a lelkésznek. A lelkész köszönő beszédében rámutatott arra, hogy a küldött palást az egyház és a hazaszeretetének beszédes bizonyossága. A gyülekezet imájában kérte Istent, hogy bő mértékkel áldja meg a távolban élő elszekadt testvért.

Sarkadon gyülekezeti és presbiteri konferencia volt, melyre a szomszédos kötelező gyülekezetből is átjöttek. Leel Össy Árpád és Józsa László lelkipásztorok már napokkal előtte készítgették a gyülekezet az összejöveteleken a konferenciára. Meg is mozdult szépen a nagy sarkadi gyülekezet. A szolgálatokat Tamás Ferenc egyházkerületi missziói lelkész végezte.

Hajdúbagoson gyülekezeti nap volt. A háború templomukat teljesen elpusztította. Most próbálják minden erejüket összeszedve helyreállítani. Már hordják a téglát és a faanyagot. Hogy templomuk épülhessen, érzik, lelkiileg is épülniük kell, ezért Kardos Lajos lelkipásztor minden alkalmat megragad, hogy gyülekezetében lelki szolgálatok legyenek. Ez alkalommal Dr. Erdős Károly egyetemi tanár, Baja Mihály lelkipásztor és Tamás Ferenc végezték a szolgálatokat.

Egri Sándor harminc éves férfi — ismeretlen jele, hogy állan sebhely van — sorrajárja áttitól a lelkész hivatalokat, ahol mint diakónus jelentkezik és segítyt kér. Arra hivatkozik, hogy ellopták a kabátját. Egri Sándor nem diakónus, a berekfürdői diakónusképzőintézethez semmi köze sincs.

Körségi gyülekezeti konferenciák voltak Szeghalmon és Körösladányban. A gyülekezet mindkét helyen nagy lelki vágyódással vett részt. Külön voltak előadások gyermekek, fiúk, lányok, asszonyok, férfiak és a presbiterek számára. Esténként mindkét helyen evangélikációs istentiszteletek voltak. Különösen nagyon megmozdította a hívek lelkét a sok szép lelki ének. A szolgálatokat Dr. Ferenczy Károlyné nagytiszteletű asszony és Tamás Ferenc végezték.

A **Missziói Munkaközösség** a központi egyházmegye öt gyülekezetében: Nyírbátorban, Nyírbogáton, Piri-csén, Nyirturán és Nagykállóban csoportos evangélikációs szolgálatokat végzett. A szabad missziói mozgalom és az egyházmegye hivatalos missziói munkája áldott módon találkozott és dolgozott együtt a gyülekezetekben. Külön csoportokban foglalkoztak minden gyülekezetben az egyes missziói ágak vezetői a gyermekekkel, a fiúkkal, a leányokkal, az asszonyokkal, a presbiterekkel és a férfakkal. Esténként a nagy missziói autóval körbevitték az evangélikátorokat és minden gyülekezetben evangélikációs istentiszteleteket tartottak, majd utána utóösszejövetelt és háziistentiszteleteket. Egyik napon összejöttek a környékbeli lelkipásztorok feleségeikkel és megbeszélték az evangélikáció nagy kérdéseit. A másik napon a környékbeli presbiterek, református nevelők és gyülekezeti munkások jöttek össze és egész délelőtti komoly megbeszélésekben

vizsgálták, hogy miképpen segíthetik a gyülekezeti missziót. A nyírbátori gyülekezetben nagy szeretettel és keresztyéni jósággal vették körül és látták el az odaérkező testvéreket. A szolgálatokat Dr. Makkai Sándor konventi missziói előadó vezette és vele együtt a szolgálatokat id. Porzsolt István esperes, Békefi Benő missziói előadó, Madarász Józsefné nagytiszteletű asszony, Kádár Imre, a zsidómisszió munkása, Szabó Dániel, az ifjúsági misszió, Dobó László, a gyermekmisszió, Adorján József, a gyülekezetépítési misszió, Harsányi Imre, az iratterjesztési munkása és Tamás Ferenc egyházkerületi missziói lelkész végezték.

HIVATALOS KÖZLEMÉNY

A tiszántúli református egyházkerület püspöki hivatalától.

400—1948. szám.

TÁRGY: Vagyonkezelés.

KÖZLELVÉL

a nagytiszteletű lelkipásztor urakhoz.

Az egyházkerületi tanács 1948 december 17-én tartott ülésében foglalkozott az egyházközségek vagyon- és pénzügyi ügyével és megállapította, hogy az egyházközségek vagyon- és pénzügyi nem mindenütt történik az előírásoknak megfelelő pontossággal.

Az Egyetemes Konvent az egyházközségek vagyonkezelésének egységesítése céljából még 1936-ban egyforma vagyonkezelési nyomtatványokat szerkesztett s ugyanakkor külön utasítást is adott ki az egyházi számadások vezetésére. Az időközben elfogyott nyomtatványokat a 276—1944. sz. konventi határozat értelmében újra szerkesztették s az előállítással Debrecen város és a tiszántúli református egyházkerület nyomdáválatát megbízták. A nyomda az új nyomtatványokat elkészítette, amiről a lelkész hivatalokat már értesítette is és közölte az újonnan előállított nyomtatványok jegyzékét és árait is.

Az egyházkerületi tanácsülés határozata értelmében felhívom a lelkipásztor urakat, hogy a most elkészült és forgalomba hozott vagyonkezelési nyomtatványokat szerezzék be, azokat 1949 január 1-től vegyék használatba s ezek használatbavételével vagyonkezelési teendőiket pontosan lássák el. Ha az egyházi számadások vezetésére vonatkozó nyomtatott utasítás nincsen meg a lelkész hivatalnál, azt szíveskedjenek beszerezni, s az abban foglaltakhoz pontosan alkalmazkodni.

Debrecen, 1948 december 22.

Révész Imre
püspök.

Lelkeszi palástokat

finom anyagból, szép kivitelben, jutányos áron, kedvező fizetési feltételek mellett készíti és javításokat is vállal

GÖNCZY VIOLA papiszabó,

DEBRECEN,
Ballazár Dezső-u. 22.